

рини, хванати подъ ржка. Тукъ нѣмаше сега нищо отъ снимкитѣ по афишитѣ: това бѣха купъ бедни, разплакани жени, които отиватъ съ цвѣтя и вощеници при мъртвецъ. Една отъ балеринкитѣ бѣше съ бѣли обувки — навѣрно тѣ бѣха единственитѣ ѝ.

За вечеря голѣмата маса остана празна. Събрани въ другия край на ресторана, мжжетѣ пиеха ракия, мълчаха и пушеха. Женитѣ ги нѣмаше.

Азъ останахъ долу, докато почнаха да гасятъ лампитѣ. Богъ знае, какъ щѣше да се спи тая нощъ.

На другата заранъ тръгнахъ рано за гарата. Студенъ вѣтъръ гонѣше облацитѣ. На изтокъ, небето се мжчеше да свѣтне, но не можеше. По улицитѣ хора бързаха за работа. Единъ училищенъ звънецъ биеше нѣкъде надалечъ. Предъ магазина за галантерия и погребални предмети, стоеше, вдигналъ яката на изтритото си палтенце, момъкътъ съ щръкналата коса отъ трупата, който се грижеше за реквизита. Той държеше въ ржка симитъ и закусваше. Единъ дървенъ кръстъ бѣ изправенъ до стената, и продавачътъ рисуваше съ тънка четчица